

HỒI 783

Bộ Phạt Đại Loạn

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng được bố trí ngồi chờ Lý Hiếu cung tại Huyền Quan, phân cách với Đông môn của Trung điện bởi một bức bình phong. Hai gã không hy vọng vào đến tận chỗ Lý Uyên mà chỉ mong gặp được Lý Hiếu Cung. Huống hồ cho dù có thể vào Diên Gia điện, dù là bản lĩnh của hai gã cộng lại chắc cũng khó lòng tung hoành được.

Cả toà điện mênh mông, cứ mười bước một trạm gác, mười hai bước một tiêu canh, lối đi và các cửa còn được bố phòng kỹ hơn, mọi quan khẩu bên ngoài tường bao đều được Đường Kiệm cắt cử trọng binh trấn thủ. Trước một trận thế phòng vệ hùng mạnh như thế, dù là Huyền Giáp tinh binh và Thiệu Soái quân toàn lực công đánh cũng sẽ chỉ chuốc lấy hậu quả tuyệt diệt.

Hai gã kẻ vai ngồi trên một chiếc trường kỷ, ngoài cửa là tầng tầng thủ vệ, lối vào hai bên bình phong cũng được hơn chục ngự vệ canh gác, khiến cả hai ngay cả nói chuyện cũng không dám. Lo lắng trong lòng mỗi lúc một tăng lên, vừa không biết có thể lung lạc được Lý Hiếu Cung, thậm chí có được gặp y hay không, vừa lo cho Lý Thế Dân cùng Bạt Phong Hàn đang chờ bên ngoài điện. Chỉ cần ai đó có một chút nghi ngờ, mọi kế hoạch đều có thể đổ xuống sông xuống bể.

Nửa khắc thời gian dài như cả một đời người.

Tiếng bước chân rầm rập từ sau bình phong truyền đến, Khấu, Từ không khỏi ngạc nhiên nhìn nhau. Với thân phận Hà Gian vương, chỉ có hai gã phải đi gặp, đâu có chuyện Lý Hiếu Cung đi giá đến gặp hai gã?

Chưa kịp thốt lên không ổn, một đội ngự vệ quân hơn hai mươi người cầm sẵn cung tên đã kéo ra xếp thành trận thế bán nguyệt nhắm thẳng vào hai gã, đồng thanh quát lớn: “Không được cử động!”

Khấu Trọng lẫn Từ Tử Lăng không ngờ đến thay đổi này. Trước khi hiểu ra chuyện gì, cả hai đều không dám manh động, đành giơ tay khỏi đầu ra vẻ oan uổng. Đầu óc hai gã xoay chuyển bao ý nghĩ, song cũng không thể tìm ra kế sách nào vẹn toàn.

Cuối cùng, Lý Hiếu Cung dưới sự hộ tống của Miêu Nam cùng hơn chục ngự vệ vừa nhìn đã biết là tình nhuệ trong tình nhuệ từ sau bình phong bước ra, từ từ đến sau hàng tiền thủ.

Miêu Nam nhìn hai gã, nhún vai tỏ ý mình không thể làm gì được, tất cả đều do Lý Hiếu Cung làm chủ. Biểu hiện của hắn khiến hai gã lóe lên tia hy vọng, biết không phải không có chút cơ hội.

Lý Hiếu Cung lạnh lùng hừm một tiếng: "Hai người thật to gan, dám dùng sàm ngôn lừa ta! Các người hẳn đã biết Hoàng thượng có lệnh, tối nay bất cứ ai xông vào cung đều xử chết không tha. Bất luận các người là ai cũng đều trị theo tội khi quân, còn không mau thành thực khai ra cho bốn vương!"

Khấu Trọng hiểu cánh quân giả hiệu bên ngoài vẫn chưa bị vạch trần thân phận, lòng yên tâm nghĩ ngay ra phương sách, bèn hạ giọng về thân tình: "Hà Gian vương minh giám, từng lời của tiểu nhân đều là thật. Nếu có nửa lời dối trá..., ta... hi hi! Ta... ta tận mắt nhìn thấy kẻ móc nối là phản tặc Dương Văn Can. Hi, đại nghĩa trước mắt, Hà Gian vương hẳn biết nên chọn đường nào!"

Tất cả chúng nhân có mặt, thậm chí cả Từ Tử Lăng đều chẳng hiểu những lời lẽ lấp lửng ấy có nghĩa gì, chỉ Lý Hiếu Cung là ngớ ngàng rung mình, bởi lẽ đây chính là những lời mà Khấu Trọng đã nói khi y tiễn gã đi gặp Phó Dịch Lâm, trong đầu vẫn còn nhớ mồn một.

Lý Hiếu Cung cứ đứng ngẩn ra, mấy mươi thân binh im thít, không khí căng thẳng chẳng khác nào cung đã lắp tên.

Khấu Trọng sợ y vẫn chưa tỉnh ngộ, hùng hồn nói tiếp: "Huynh đệ chúng ta mạo hiểm mạng sống vào cung, đều vì con dân vô tội quanh năm khổ sở. Chỉ có kịp thời bẩm lên Hoàng thượng mới có thể lui được kẻ địch, hy vọng thời điểm quan trọng này Vương gia có thể nghĩ cho thiên hạ để đưa ra lựa chọn sáng suốt, như thế mới là phúc của vạn dân!"

Không những nội dung mà cả khẩu khí, mấy lời ấy đều đúng là của Khấu Trọng khi nói với y bên Hạnh Mộc kiều. Sắc mặt Lý Hiếu Cung lập tức biến đổi, lúc xanh lúc tái, hẳn là trong đầu đang đấu tranh quyết liệt.

Miêu Nam đang định nói đỡ cho hai gã thì Lý Hiếu Cung lập tức quát dừng, đoạn lại ra lệnh: "Nói đi!"

Khấu Trọng cười khở: "Nếu Hà Gian vương cho bẩm báo riêng, nhất định sẽ hiểu khổ tâm vì sao chúng ta lại nóng lòng muốn kinh động thánh giá đến vậy!"

Lý Hiếu Cung chợt chùng xuống, vẻ mặt mỗi như người vừa trải qua trăm trận ác chiến, than thở: “Thôi được, giải hai người này vào Quân đường cho bốn vương! Chỉ cần hai người theo đúng phép quy, bốn vương sẽ dùng lễ nghi đối đãi lại.”

oOo

Quân đường giống như bộ chỉ huy tạm thời của Diên Gia điện, là một tòa phủ độc lập ở Tây môn Trung điện cạnh Phong Yên đài, có thể bằng đèn hiệu liên lạc trực tiếp với Huyền Vũ Môn hay cấm vệ quân của các đài khác, cũng có thể dùng phong yên để triệu tập quân vệ thành ở xa hơn. Cũng chính vì bố trí phòng ngự của Thái Cực cung chặt chẽ như vậy nên đêm nay Lý Uyên mới chuyển sang điện này, ở đây ông ta có thể tiến công thoái thủ, hoàn toàn chủ động kiểm soát tình hình.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tuy bị áp giải như hai trọng phạm đến Quân đường nhưng trong lòng lại vô cùng cảm kích Lý Hiếu Cung. Một câu lễ nghi đối đãi của y, vừa hợp lễ thường vừa giúp Khấu Trọng tránh được nỗi khổ phải vung ra Tĩnh Trung Nguyệt, bằng không gã sẽ không biết phải giải thích ra sao việc binh khí tùy thân của Thiếu soái lại xuất hiện trên tay Thái Văn Dĩnh!

Hai gã được chỉ ngồi xuống bên cạnh bàn, có bốn ngự vệ xách đao cảnh giới. Một lát sau Lý Hiếu Cung xuất hiện ra hiệu cho đám ngự vệ lui đi, đoạn đích thân đóng cửa ngồi xuống một bên, ừ ừ: “Thiếu soái sao lại lỗ mãng xông vào? Bây giờ ta phải làm thế nào đây?”

Hai gã cùng bỏ mặt nạ, Khấu Trọng nghiêm trang: “Tình thế hung hiểm vượt xa sự tưởng tượng của chúng ta! Mãi vừa rồi chúng ta mới biết Vi công công là người của Âm Quý Phái, làm nội ứng cho Ma môn trong cung, trong khi tân chủ nhân của Âm Quý Phái là Loan Loan chắc chắn đã trà trộn vào Diên Gia điện, tính mệnh của Hoàng thượng đang như nghìn cân treo sợi tóc.”

Lý Hiếu Cung giật bắn mình: “Có chuyện này sao? Nhưng gian tế Ma môn dù có trà trộn vào thì Diên Gia điện cao thủ như mây, Loan yêu nữ có thể làm được trò trống gì chứ? Theo ta được biết, Hoàng thượng được Vũ Văn phiệt chủ, Vu lão phu nhân và phu thê Trữ Quân Minh sát thân bảo vệ!” Đoạn y nhìn thẳng vào hai gã, nghiêm giọng: “Cánh quân đội ngoài điện phải chăng có cả Tần vương?”

Khấu Trọng gật đầu. Lý Hiếu Cung nhăn mặt đau khổ: “Có phải các người có ý đồ hành thích Hoàng thượng?”

Khấu Trọng quả quyết: “Chúng ta tuyệt đối không có ý này, tối nay mạo hiểm hành động chỉ hy vọng Lý gia có thể để người có tài năng nhất trở thành kế vị nên khó tránh khỏi phải sử dụng chút thủ đoạn. Thứ chúng ta muốn là Binh phù quân lệnh mà Hoàng thượng mang bên mình. Nếu không thể thành công, ta và Tử Lăng chỉ còn cách đánh ra khỏi Trường An để xem ai mới là chủ thiên hạ, thế nhưng chúng ta không muốn phải như vậy. Cơ hội đánh lui ngoại tộc, thống nhất thiên hạ về tay Lý gia đang ở ngay trước mắt, một lời của Hà Gian vương có thể quyết định đại cục!”

Lý Hiếu Cung buông thõng hai tay, thần sắc trở lại bình tĩnh, chăm chú nhìn Khấu Trọng một lát, đoạn chậm rãi lắc đầu: “Xin thứ cho Hiếu Cung không thể tuân theo! Nếu hai người muốn giết ta, lúc này là cơ hội duy nhất.”

Tâm thần hai gã trĩu xuống, tưởng như đang rơi vào vực sâu của thất vọng. Không có sự hợp tác toàn diện của Lý Hiếu Cung, đừng nói thành công mà muốn toàn mạng rút ra cũng khó hơn lên trời.

Từ Tử Lăng cười khổ: “Nếu chúng ta là người độc ác bất chấp thủ đoạn, hôm nay hẳn đã án binh ở Lương Đô ngồi nhìn liên quân Tái ngoại tiến vào Quan Trung, hưởng lợi ngư ông rồi!”

Khấu Trọng thở dài: “Hà Gian vương định xử trí chúng ta thế nào đây? Chúng ta tất nhiên sẽ không bó tay chờ chết đâu!”

Lý Hiếu Cung bình tĩnh: “Các người và Tần vương hãy đi đi!”

Từ Tử Lăng chau mày: “Như thế thì khi xong chuyện, Vương huynh chắc chắn bị định tội chết!”

Trên mặt Lý Hiếu Cung bùng lên ánh hào quang chính khí, cất giọng sang sảng: “Nếu các vị bỏ mạng ở Trường An, thiên hạ sẽ không còn ai có thể đối chọi với ngoại xâm nữa, Lý Hiếu Cung có chết cũng không muốn thành tội nhân thiên cổ. Các vị đi đi, Quan Trung đã không còn chỗ cho các người dung thân nữa rồi, ta có thể toàn lực yểm hộ cho các người rút lui!”

Khấu Trọng than thở: “Chẳng lẽ không còn cách nào tốt hơn sao? Liên quân đánh đến, trăm họ Quan Trung sẽ nhà tan cửa nát.”

Lý Hiếu Cung ngửa mặt nhìn lên trần điện, buông từng chữ: "Hãy còn một cách."

Khấu, Từ chăm chăm nhìn vào y. Ánh mắt Lý Hiếu Cung dịch xuống đảo qua hai gã, đoạn trầm giọng: "Chúng ta cùng vào cung cầu kiến Hoàng thượng, xin Người niệm tình chúng sinh thiên hạ mà dừng lại, tránh kết cục bi thảm huynh đệ cha con tàn sát lẫn nhau!"

Hai gã đưa mắt nhìn nhau, khẽ hít một hơi lạnh. Vậy có khác nào đưa cừu đến miệng cọp, tự rúc đầu vào lưới?

"Bốp!" Khấu Trọng đập tay xuống bàn, hai mắt rực thần quang, ung dung: "Chỉ hai chúng ta cùng huynh đi gặp Hoàng thượng được chứ? Tần vương tốt nhất không nên dính líu vào, nhưng nếu Hoàng thượng nghe không lọt những lời trung nghịch lỗ tai thì chúng ta sẽ toàn lực đột vây tháo chạy!"

Lý Hiếu Cung dẫn giọng: "Chỉ cần các người có thể chứng minh Vi công công là gian tế của Âm Quý Phái, Loạn yêu nữ đã trà trộn vào trong cung, Tề vương quả thực bí mật câu kết với Lâm Sĩ Hồng trong khi Thái tử thì hợp mưu với Đột Quyết, nói không chừng Hoàng thượng sẽ hồi tâm chuyển ý."

Từ Tử Lăng gật đầu: "Được, chúng ta thử xem sao! Phiền Vương gia cho người thông báo với Tần vương, bảo họ tuyệt đối nhẫn nại chờ đợi."

Lý Hiếu Cung đáp ngay: "Chuyện này không thành vấn đề, chúng ta lập tức đi cầu kiến Hoàng thượng."

oOo

Lý Hiếu Cung dẫn đầu, hai gã sóng vai đi sau đến thẳng cửa chính ngoại viên Diên Gia điện. Ngự vệ gác cửa thấy thủ lĩnh đến đều giơ binh khí lên hành lễ, hai gã tuy đã lấy lại mặt thật song vẫn không lính cấm vệ nào dám lên tiếng, có thể thấy quân kỷ nghiêm khắc đến mức nào.

Đến trước cửa, Lý Hiếu Cung cao giọng quát: "Khấu Thiều soái, Từ tiên sinh cầu kiến Hoàng thượng, lập tức mở cửa!"

Một giọng nam nhân từ bên trong vang lên: "Hoàng thượng đang yên giấc, không tiện kinh động, mong Hà Gian vương minh xét!"

Lý Hiếu Cung dẫn giọng: “Lý Mạc ngươi khỏi cần nhiều lời, có chuyện gì ta hoàn toàn chịu trách nhiệm, còn không mau lập tức mở cửa?”

Lý Mạc giọng lo sợ: “Nhưng Vi công công dặn...”

Lý Hiếu Cung nổi giận: “Ai là chỉ huy ở đây? Nếu không lập tức mở cửa, quân pháp sẽ chờ ngươi!”

Cánh cửa từ từ mở.

Dưới ánh đèn sáng như ban ngày, nội điện lộng lẫy hiện ra trước mắt. Đứng nói là thích khách, dù một con ruồi bay vào cũng khó qua khỏi những chốt chặn san sát bên trong.

Diễn Gia các nằm ngay sát Cấm Vệ sở cạnh Huyền Vũ Môn, là một quần thể kiến trúc đa năng có thể tổ chức nhiều hoạt động từ tiếp khách, ca vũ đến hù kích. Ngoài những giờ nội triều ngoại triều, Lý Uyên thường triệu kiến đại thần thân tín ở đây. Trong cung vẫn gọi nơi này là “Nhân hợp”, đủ biết quy mô đồ sộ đến mức nào.

Khấu Trọng, Từ Tử Lăng theo sau Lý Hiếu Cung hiện ngang bước đi, song hào quang ngoài mặt vẫn không che giấu hết tâm trạng bất đắc dĩ trong lòng. Tình thế hai bên đã đến mức này, đi gặp Lý Uyên đúng là hạ sách trong hạ sách, nhưng hắn đã kiên quyết như vậy, hai gã còn cách nào khác đây? Tai hại nhất chính là Vi công công đứng trong ngăm hô phong hoán vũ, rất có thể cả hai sẽ rơi vào cục diện bị kẻ khác thao túng. Trí tuệ của Loan Loan lại càng không thể xem thường, nếu không phải là ả, hắn lúc này các gã đã không rơi vào tình thế nguy hiểm đến vậy.

Một người ham mê cả quyền lực lẫn mỹ nhân như Lý Uyên tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua cơ hội nghìn năm có một, vừa phong tỏa người Đột Quyết, vừa một mẻ trừ khử cả Khấu Trọng và Lý Thế Dân, chặt đứt luôn nguyên khí của Tống phiệt!

Ba người rảo bước về phía trước. Đám Ngự vệ dù biết Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vào cung giờ này là không bình thường, nhưng có thủ lĩnh dẫn đường không kẻ nào dám dị nghị.

Lý Hiếu Cung thấp giọng: “Tẩm cung của Hoàng thượng tối nay đặt ở Thái Dịch cung bên bờ Thái Dịch hồ ở phía chính bắc điện, có đói đao thị vệ canh gác. Những người này chỉ chịu trách nhiệm trước Hoàng thượng nên ta chỉ có thể báo cho họ truyền tin, mọi sự về sau là do Hoàng thượng quyết định.”

Khấu Trọng hỏi nhỏ: “Vi công công phải ở đâu lúc này?”

Lý Hiếu Cung: “Vi công công phải ở trong Thái Dịch cung sắp xếp mọi thứ, có điều ông ta không có quyền ngăn cản ta đi gặp Hoàng thượng.”

Từ Tử Lăng hỏi tiếp: “Cao thủ hộ giá phải chăng cũng ở ngay trong cung?”

Lý Hiếu Cung cười khở: “Ta tiết lộ tình hình cho các vị đến thế đã phạm vào tử tội rồi! Thái Dịch cung chia thành ba tòa kiến trúc trước sau, nếu ta không lầm, cao thủ hộ giá hẳn phải ở gian trước. Đến rồi!”

Ba người vòng qua một tòa nhà, chỉ thấy cây cối xào xạc, một con đường thẳng tắp chạy xuyên qua vườn cây. Hai bên đường đèn chiếu sáng trung, có thể dễ dàng nhìn thấy tiểu đình viên lâm hai bên. Dưới bầu trời đầy sao, con đường phủ đá trắng như hư như thực dẫn thẳng tới một kiến trúc khác trên cao, hẳn là trung cung nơi Lý Uyên đặt tẩm cung đêm nay.

Ánh lửa đèn lấp láy qua những tầng cây, gió xuân lành lạnh thổi, không khỏi gợi lên cảm giác tịch mịch cô quạnh.

Một con suối không biết từ đâu chảy đến, róc rách dưới cây cầu gỗ bắc ngang con đường. Đến đây mới xuất hiện chốt canh của Ngự vệ.

Lý Hiếu Cung nhanh nhẩu lên tiếng: “Tất cả để ta ứng phó!”

Hai gã biết đã đi vào phạm vi hộ giá của đời đạo thị vệ, bất giác toàn thân căng lên. Mới một canh giờ trước trong đầu mang đầy đại kế, muốn nhất cử không chế cả Hoàng cung, không ngờ giờ đây lại rơi vào tình cảnh chim trong lồng, mà một nửa lại là do các gã đích thân tự nguyện.

Ánh mắt đám cấm vệ quân trùng trùng nhìn sang, thấy đi theo Lý Hiếu Cung lại là Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, trên mặt người nào cũng hiện rõ thần sắc kinh ngạc. Một tên có vẻ toán trưởng bước lên chắn ngang đường đi, hành lễ với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng trước rồi mới hỏi đến mục đích của Lý Hiếu Cung.

Lý Hiếu Cung nghiêm trang: “Thiếu soái và Từ tiên sinh có việc hết sức quan trọng cần lập tức bàn thảo với Hoàng thượng.”

Gã toán trưởng kia lộ vẻ khó khăn, nhỏ giọng nói một hồi với Lý Hiếu Cung. Họ Lý thể hiện rõ bản lĩnh của một đại tướng, hiên ngang cao giọng: “Thân vệ trưởng khỏi phải nghĩ nhiều, có chuyện gì một mình bốn vương chịu trách nhiệm. Nếu Hoàng thượng trách tội, có thể đổ hết cho bốn vương. Chuyện này vô cùng cấp bách, thân vệ trưởng tốt nhất hãy trực tiếp bẩm báo với Hoàng thượng, đừng để người khác truyền đạt!”

Gã thân vệ trưởng lại thi lễ với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng rồi rời đi. Lý Hiếu Cung trở lại chỗ hai gã, nói: "Giờ chỉ đành đứng đây chờ đợi ý chỉ của Hoàng thượng thôi!"

Thời gian chậm rãi trôi đi, hai gã vẫn nhẫn nại chờ đợi. Thật ra lúc này thời gian đối với cả hai đã không còn quan trọng nữa. Dù trời có sáng ngay bây giờ, với hai gã cũng chẳng có gì khác biệt. Tình thế đã rõ ràng bày ra trước mắt, một là Lý Uyên hồi tâm chuyển ý để lễ kết minh được tiến hành, một là các gã toàn lực đánh ra, phá vỡ quan hệ với Lý Uyên. Bất kỳ đại kế gì bây giờ cũng vô dụng, sau này chỉ có thể nhìn nhau trên chiến trường mà thôi!

Không còn gì phải suy tính, tâm trạng hai gã lại trở nên bình tĩnh. Cuối cùng viên thân vệ trưởng kia cũng trở lại, cung kính vòng tay: "Hoàng thượng cho mời Thiệu soái và Từ tiên sinh, Hà Gian vương xin hãy chờ ở đây!"

Lý Hiếu Cung biến sắc: "Thiệu soái và Từ tiên sinh do bốn vương đưa đến, bốn vương nhất thiết phải bẩm báo với Hoàng thượng nguyên do bên trong."

Gã thân vệ trưởng cúi đầu: "Đây là ý chỉ của Hoàng thượng!"

Khấu Trọng chợt mỉm cười: "Là Hoàng thượng đích thân nói sao?"

Gã thân vệ trưởng khẳng khái: "Là Vi công công truyền đạt khẩu dụ của Hoàng thượng!"

Ba người nháy mắt ra hiệu cho nhau, đoạn Lý Hiếu Cung lạnh lùng: "Đâu đến lượt Vi công công chỉ dạy cho bốn vương, lập tức dẫn đường!"

Ánh mắt gã thân vệ trưởng lộ rõ vẻ lo sợ, cả Vi công công lẫn Lý Hiếu Cung đều là những người mà hãn đều không thể đắc tội. Lý Hiếu Cung lập tức gằn giọng quát: "Chừng nào bốn vương còn là thống lãnh ngự vệ, sự an toàn của Hoàng thượng sẽ do bốn vương toàn quyền phụ trách, có chuyện gì đương nhiên bốn vương gánh chịu!"

Gã toán trưởng Thị vệ không thể làm gì hơn, đành quay đầu đi trước. Ba người theo sau hãn xuyên qua viên lâm, chợt thấy trước mặt bỗng mở rộng, ba tòa đình viện đứng song song giữa rừng, lầu các đan xen, hoa cỏ xanh tốt, lại là một mỹ cảnh khác hẳn so với Diên Gia các. Đáng tiếc hai gã lại không có chút nào tâm trạng để thưởng ngoạn.

Hai bên bậc đá dài ngoài cửa chính đứng hai hàng Thân vệ nghiêm trang. Lúc ba người bước lên, đám thân vệ đồng thời giơ cao trường kích hành lễ. Gã thân vệ trưởng lui sang bên cạnh, cung kính mời họ vào trong.

Ba người bước vào chủ đường, bất chợt ngạc nhiên dừng phắt lại.

Không phải Lý Uyên đi giá ra gặp họ, mà là tám đại cao thủ Vũ Văn Thương, Vũ Văn Sĩ Cặp, Vu Sở Hồng, Độc Cô Phượng, Độc Cô Phong, phu phụ Chữ Quân Minh. Còn cả Nhan Lịch đang tản tọa trong khách đường lộng lẫy.

Vũ Văn Thương đứng chắn ngang giữa lối vào, hai mắt rục lên dị quang sắc lạnh. “Rầm!” một tiếng, cánh cửa phía sau ba người đóng lại.

Trừ phi phá nóc thoát ra, bằng không cả ba đều hết đường tiến thoái. Cũng chẳng cần suy nghĩ, ba gã đều biết thân binh của Lý Uyên đã vây kín hội đường này rồi!

Vu Sở Hồng nhàn nhã đến ngồi trên chiếc ghế thái sư bên trái, Độc Cô Phượng đứng phía sau vẻ tươi cười đắc ý.

“Cốc! Cốc! Cốc!”

Vu Sở Hồng vừa gõ gậy trúc xuống đất, vừa cười lạnh lùng: “Thế gọi là họa phúc vô môn, chỉ có người ta tự đâm đầu vào thôi. Tối nay hai người đừng hòng sống mà rời khỏi chỗ này!”

- o O o -